

Κυριακή 11η Σεπτεμβρίου 2022

Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως.

(Ἰω. 3, 13 – 17).

«Οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνη τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ἰω. 3, 17).

Σήμερα, λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τῆ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Παγκόσμιας Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀκοῦμε ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τῆ συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μέ τόν κρυφὸ νυκτερινὸ μαθητὴ Του, τόν Νικόδημο. Ὁ Κύριος παρουσιάζει τό νόημα τῆς σταυρικῆς θυσίας Του, τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τό πλάσμα Του, τὴν κάθοδο τοῦ Θεοῦ Λόγου στὰ σκοτάδια τῆς κακί-

ας, τή βεβαιότητα τῆς σωτηρίας μέ τό Αἷμα τοῦ Σταυρωμένου Λυτρωτῆ.

Ἡ ἀνθρωπότητα ἔχασε τήν εὐνοια καί τήν προστασία τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀπό τήν ἀγάπη Του. Μέ τήν κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας ὁ ἄνθρωπος ἔσπασε τή σχέση μέ τόν Θεό καί φέρθηκε μέ ἀπέραντη ἀχαριστία στόν Πατέρα καί Δημιουργό Του. Ἀπό βασιλιάς καί ἄρχοντας τῆς δημιουργίας ἔγινε ἔρμαιο τῶν παθῶν του, ἕνα βρώμικο κουρέλι, βουτηγμένο στήν ἀκαθαρσία τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς κακίας καί τῆς ἀγνοίας. Κατέστησε τόν ἑαυτό του ὑπόλογο ἀπέναντι στόν Πλάστη πού, ἐνώ τοῦ ἔδωσε τά πάντα, εἰσέπραξε μόνον ἀχαριστία, ἄρνηση καί προδοσία. Ὁ Θεός Πατέρας ὅμως, ὡς ἀληθινός Πατέρας, δέν ἀρνήθηκε οὔτε ἀντιπάθησε τό πλάσμα Του. Συνέχισε νά ἀγαπάει τόν ἄνθρωπο, νά τόν ψάχνει καί νά δημιουργεῖ τίς κατάλληλες συνθήκες γιά νά τόν ξαναφέρει κοντά Του.

Αὐτή ἡ πατρική θεϊκή ἀγάπη κατεβάζει τόν Θεό Λόγο στόν κόσμο, γιά νά σώσει τούς ἀνθρώπους καί ὄχι γιά νά τούς κρίνει, ὅπως θά εἶχε τό ἀπόλυτο δικαίωμα νά τό κάνει.

«Οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνη τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Δέν κρίνει ὁ Θεός τόν κόσμο διότι πρῶτον, κανείς δέν πρόκειται νά σωθεῖ ἐάν ὑποστεῖ τή θεϊκή κρίση. Ποιός ἀλήθεια μπορεῖ νά καυχηθεῖ ὅτι μπορεῖ νά σταθεῖ ἀπέναντι στόν Κύριο μέ θάρρος ὡς πεντακάθαρος καί ἀνέγγιχτος ἀπό τήν ἁμαρτία; Ὅλοι εἴμαστε ὑπόλογοι γιά τά λάθη καί τίς ἀπροσεξίες μας. Ὅλοι εἴμαστε κηλιδωμένοι καί στιγματισμένοι ἀπό τούς ρύπους τῶν λαθῶν μας. Ὅλοι εἴμαστε τραυματισμένοι ἀπό τίς παγίδες καί τίς πληγές τῆς κακίας μας. Ὁ Κύριος, λοιπόν, ξέρει πῶς κανείς δέν πρόκειται νά δικαιωθεῖ μπροστά Του καί γι' αὐτό δέν μᾶς κρίνει. Δέν μᾶς κρίνει διότι

δέ θέλει νά ἐξευτελιστοῦμε. Δέ θέλει νά ταπεινωθοῦμε. Δέ θέλει νά ἐξαχρειωθοῦμε περισσότερο ἀπ' ὅσο εἴμαστε ἐξαχρειωμένοι ἐξαιτίας τῆς ἀνοησίας μας. Δέ θέλει νά χαθοῦμε ἀπό τή στοργική ἀγκαλιά Του.

Δεύτερον, δέν μᾶς κρίνει ὁ Θεός, ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει ἄνευ ὀρίων. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου εἶναι μία ἔκρηξη τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ κατασκευή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία διαρκῆς ἀπόδειξη τῆς πατρότητας καί τῆς οικονομίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ φροντίδα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία συνεχῆς φανέρωση τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνθρώπου δέν ὑπῆρξε ποτέ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τό θεϊκό θέλημα εἶναι νά παραμείνει ὁ ἄνθρωπος ἐνωμένος μέ τόν Δημιουργό του. Οἱ προδιαγραφές τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά γίνει κατά χάρη θεός καί ὄχι νά χάσει τή θεοειδή προοπτική του. Ἡ ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα εἶναι ἀνοιχτή γιά τό ἀνυπάκουο παιδί Του. Ὅσο καί ἂν τό παιδί

θέλει νά ξεκοπεί από τόν Πατέρα, Ἐκεῖνος πάντοτε ἔχει χῶρο στήν ἀγκαλιά Του καί τό συγχωρεῖ. Πάντοτε ἀνοίγει τά σπλάχνα τῆς φιλανθρωπίας Του καί δέν κρίνει τό σπλάχνο Του, διότι δέν ἐπιθυμεῖ νά εἶναι χωρισμένος ἀπ' αὐτό. Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι παντοδύναμο. Ἐφαρμόζεται πάντοτε! Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά θεωθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Δέν τόν κρίνει λοιπόν, γιά νά τοῦ δώσει τήν εὐκαιρία νά ξανακερδίσει αὐτό πού ἔχασε μέ τήν πρώτη ἀνυπακοή, δηλαδή νά κερδίσει τό θεϊκό θέλημα, πού εἶναι ἡ σωτηρία του.

Τρίτον, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ὄχι γιά νά κρίνει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά γιά νά ἐνωθεῖ μαζί του καί νά ἀνεβάσει τήν ἀνθρώπινη φύση στή δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδας, ὅπως τῆς ἀξίζει ἀπό τή δημιουργία της. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἔρχεται στόν κόσμο καί δημιουργεῖ μέ τή θυσία Του τίς προϋποθέσεις τῆς ἀνθρώπινης σωτηρίας. Αὐτές οἱ προϋποθέ-

σεις δημιουργοῦνται πάνω στό ἰκρίωμα τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ ὁ Κύριος χαρίζει τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, γιά νά θεμελιώσει τήν Ἐκκλησία. Μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία μπορεί πλέον ὅποιος θέλει νά ξαναβρεῖ τόν χαμένο Παράδεισο. Νά βρεῖ τόν τρόπο τῆς σχέσης καί τῆς ἔνωσης μέ τόν Θεό, πού εἶναι ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἔρχεται ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἀνάμεσά μας σέ κάθε Θεία Λειτουργία, «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Ἔρχεται νά μᾶς χαρίσει τόν ἑαυτό Του, διότι μόνο μέσα ἀπό τήν κοινωνία μαζί Του μπορούμε νά δοξασθοῦμε καί νά δικαιωθοῦμε, χωρίς νά κριθοῦμε! Ἔρχεται νά μᾶς ἀθωώσει χωρίς νά μᾶς δικάσει. Ἔρχεται νά μᾶς ἐλευθερώσει χωρίς νά μᾶς τιμωρήσει. Ἔρχεται νά μᾶς ἀποκαταστήσει χωρίς νά μᾶς κουράσει. Ἔρχεται νά μᾶς θεραπεύσει χωρίς νά μᾶς κατηγορήσει. Ὁ Κύριος χύνει τό Αἷμα Του πάνω στόν Σταυρό γιά νά τό πιοῦμε

ἐμεῖς. Τό πίνουμε καί παίρουμε ζωή ἀπό τή ζωή Του, δόξα ἀπό τή δόξα Του, ἀγιότητα, φῶς, χαρά, σοφία, δύναμη, ἐλπίδα καί ὅλα τά ἀμέτρητα δῶρα τῆς ἄφατης φιλανθρωπίας Του. Καταδικάζεται καί ματώνει Ἐκεῖνος, γιά νά μή δικαστοῦμε καί καταδικαστοῦμε ἐμεῖς. Ἐνῶ εἴμαστε οἱ ἔνοχοι, ἀθωνόμαστε μόνον ἀπό τήν ἐπιθυμία νά ἔχουμε σχέση μέ τόν Χριστό, ἀνεξάρτητα ἀπό τά ἔργα τῆς ἁμαρτίας πού συνεχῶς διαπράττουμε. Ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ γίνεται σχέση μαζί Του. Αὐτή ἡ σχέση πού χτίζεται πάνω στήν πίστη καί τήν ἐμπιστοσύνη πρὸς τόν Χριστό εἶναι πού μᾶς σώζει.

Ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα δρέπει συνεχῶς τούς πικρούς καρπούς τῆς ἀνομίας. Ἡ τρομοκρατία, ἡ ἀδικία, ἡ ἐκμετάλλευση, ἡ ἀνισότητα, ἡ προσφυγιά, οἱ πόλεμοι, οἱ φτιαχτές πανδημίες, οἱ κατασκευασμένες κρίσεις, οἱ παντός εἴδους ρατσισμοί καί οἱ ἀπανθρωπίες εἶναι

μερικοί μόνον από τούς καρπούς τῆς ἀνομίας.
Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔρχεται, κατά τό θέλημα τοῦ
Πατέρα Του, νά ἀκυρώσει τήν ἀνομία.
Ἔρχεται γιά νά ἀθωώσει καί ὄχι γιά νά κρίνει
καί νά καταδικάσει. Ἔρχεται νά μᾶς χαρίσει
τόν ἑαυτό Του ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη, γιά νά
ἐνωνόμαστε μαζί Του καί νά βρῖσκουμε μέσα
ἀπό Ἐκεῖνον τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς
τήν Πατρική Ἀγκαλιά, γιά τήν ὁποία πλαστή-
καμε καί ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη πού μᾶς ἀξίζει.
Ἀμήν.